

gere, i noget så eksotisk som Socialistisk Arbejderparti på Nørrebro den 15. oktober, 14 dage før det overhovedet gik i gang, hvor hr. Frank Aaen konstaterede, at Enhedslisten havde besluttet ikke at indgå i forhandlinger med den her regering. Jamen så er der ikke 90 mandater, i hvert fald ikke til venstre – ja, det er der så til Venstre, men det er et andet Venstre.

Endelig vil jeg bare sige til hr. Kim Behnke: Jamen altså, vi sætter stor pris på at diskutere her i salen. Og så vil jeg blot sige det, jeg ikke fik sagt før, nemlig at Socialdemokratiets politiske linje går helt tilbage til de første socialdemokratiske regeringer. Derfor kunne statsministeren Stauning den 11. oktober 1936 i Ugejournalen udtale følgende:

»Man kan altså ikke vente bøddel, økse eller rød bro bragt i anvendelse. Man kan ikke engang vente Socialdemokratiets program forebragt Rigsdagen. Man må, som det før er sagt, forsone sig med et folkeligt, demokratisk arbejde, således som det passer med de to regeringspartiers fælles anskuelse.«

Det var på det tidspunkt, hvor Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet for første gang havde opnået flertal i denne Rigsdag. Så sådan var det i 1936. Sådan er det fortsat. Det har altid og bør altid være et anliggende mellem vælgerne og Socialdemokratiet, hvordan man bedømmer Socialdemokratiets politik, og det er vi helt trygge ved; det viser historiens forløb.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Bukstis indlæg var bemærkelsesværdigt og gav stof til eftertanke. Jeg forstår, at den socialdemokratiske ordfører ikke finder, at Socialdemokratiet og regeringen har begået nogen fejl af nogen art, endsige løftebrud.

Må jeg så ikke i al stilfærdighed spørge hr. Jacob Buksti: Hvordan kan det så være, at et folketingsmedlem ved navn hr. Poul Nyrup Rasmussen har givet offentligheden en klar undskyldning? Var det statsministeren? Var det partiformanden? Eller var det bare folketingsmedlemmet, der gav en klar undskyldning? Hvad var baggrunden, og hvad er det, statsministeren, partiformanden for Socialdemokratiet, har fundet anledning til at undskylde?

Jeg forstår, det ikke ligger i den socialdemokratiske tankeverden, at der overhovedet har været noget at undskylde, men ikke desto mindre har landets statsminister altså givet en offentlig undskyldning til vælgerne.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg skal medgive hr. Buksti, at der er lidt grotesk over denne her diskussion, men jeg synes nu nok, at Socialdemokratiet selv bidrager meget til festen desangående.

Jeg mener, der er jo en del mennesker uden for det her hus, der er mange her udenfor, der faktisk føler, at der er et problem i forholdet mellem dem og så deres gamle Socialdemokrati. Der er mange mennesker, der føler, at de er blevet svigtet, at der er tale om, at en regering er løbet fra de løfter, de mente der var givet til dem.

Hvad er det svar, de får? Det er et citat af Thorvald Stauning fra 1936. Der var tidligere i debatten en forklaring fra hr. Jan Petersen om, at hvis det her er løftebrud, er hele den socialdemokratiske historie i det her århundrede ét stort løftebrud.

Jeg tror virkelig, at de vælgere, de mennesker derude omkring, føler sig vældig tilfredsstillet af den forklaring.

Og tror hr. Jacob Buksti virkelig, at det er den måde, den form for forklaringer, der kan få Socialdemokratiet ud af det hængedynd, man er kommet ud i?

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg tror, de danskere, der stemmer til folketingsvalgene, er fuldt ud klar over, at hvis man skal gennemføre ting i Folketinget, så kræver det 90 mandater. Den type nedvurdering af dem, der stemmer i Danmark, har jeg ikke lyst til at bidrage til. Det er sådan, som hr. Jacob Buksti opfatter situationen, at enhver kan gå ud og love hvad som helst, og hvis man ikke har mandater til det, så er det bare ærgerligt.

Men problemet i det her tilfælde er jo, at regeringen satte sagen på spidsen i valgkampen. Regeringen satte sagen på spidsen og sagde: Det, det her drejer sig om, er: Er det den her type politik, den solidariske, velfærdssamfundet, vi vil gennemføre, eller er det den modbydelige borgerlige, reaktionære strammings- og nedskæringspolitik, der skal gennemføres? Og vælgerne sagde knebent ja tak til det solidariske samfund.

Så er spørgsmålet, om de 90 mandater var der. Og det er de jo. Der var 90 mandater for at fastholde efterlønnen som en solidarisk ordning og ikke en individuel forsikringsordning, og det er jo det, der er det helt principielle ændrings-